

MIRCEA CORNIȘTEANU

Mircea Cornișteanu s-a născut la 13 aprilie 1944 în București. Este absolvent al Facultății de limba și literatura română a Universității București, promoția 1967 și al Facultății de regie teatru a I.A.T.C., promoția 1973, clasa Radu Penciulescu. Între 1967–1969 a fost profesor de limba română la o școală generală din județul Ialomița, din 1973 până în 1990 regizor la Teatrul Național din Craiova, între 1990–1999 regizor al Teatrului „C.I.Nottara”, din 1997–2000 regizor și director al Teatrului „Sică Alexandrescu” din Brașov, iar între 1995-1999, profesor de regie la Academia de Teatru și Film București. Din decembrie 2000 este director general al Teatrului Național Craiova.

În peste 30 de ani de carieră a realizat peste 140 de spectacole pe scenele a mai mult de 20 de teatre profesionale din țară și străinătate (Polonia, fosta U.R.S.S.), spectacole de teatru, teatru de păpuși, musical-uri, operetă și teatru de televiziune.

Pentru spectacolele realizate, a obținut peste 15 premii pentru regie sau cel mai bun spectacol la diferite competiții și festivaluri, printre care premiul A.T.M. pentru regie pe anul 1982 pentru „O scrisoare pierdută” la Teatrul Național Craiova, și premiul pentru cel mai bun spectacol al anului 1989 pentru „Unchiul Vanea” tot la Teatrul Național Craiova, Premiul pentru cel mai bun spectacol de comedie pentru „Dale Carnavalului”

la Festivalul Național de Comedie Galați 2002. Diploma Ministerului Culturii al fostei U R S S pentru „Interesul general” de Aurel Baranga la Teatrul „Stanislavski” din Erevan, în 1982. Marele Premiu și premiul pentru regie la Festivalul teatrelor maghiare din străinătate de la Kisvarda-Ungaria pentru „Cui i-e frică de Virginia Woolf?” de Eduard Albee la Teatrul Național din Tîrgu Mureș, secția maghiară, în 1996, premiul pentru cel mai bun spectacol și premiul pentru regie la Festivalurile de la Galați și Brașov pentru „Audiția” de Al.Galin, realizat la Teatrul de Comedie București, 2005. Realizator al primei „integrale Caragiale” la Teatrul Național Craiova. Autor, singur sau în colaborare cu Titus Popovici, de scenarii de film, traduceri, colaje, dramatizări după care s-au realizat spectacole sau filme TV sau de cinema.

1. Considerați că România de azi este diferită de cea anterioară anului 1989? Din această perspectivă, se poate vorbi, din perspectiva dumneavoastră, de o magistratură de dinainte de 1989 și de una de după 1989?

Desigur că România actuală este mult diferită de cea de dinainte de 1989. Din punctul meu de vedere, cu toate relele actuale, progresul este evident, măcar pentru faptul că putem vorbi liber despre orice și că nu trebuie să ne fie frică de rude, prieteni, vecini sau colegi. Și între corpul magistraților de pe vremea comuniștilor și cei de astăzi cred că există mari deosebiri. Inamovibilitatea este un câștig care ar fi putut face corpul judecătorilor mult mai performant decât este în realitate. Cred că persistă încă la mulți judecători, dintre cei care au rămas în sistem de pe timpul ceaușismului, mentalitățile acelor vremuri, obediența față de puterea politică, mai ales. E foarte posibil ca și cei mai tineri să se lase influențați de aceste mentalități, mai ales că cei vechi sunt acum în poziții cheie în sistem.

2. Ar trebui trecută cu vederea colaborarea unor magistrați cu serviciile Securității, dată fiind experiența și competența acumulată (știut fiind că un bun specialist se formează în mulți ani) sau ar trebui ca aceste persoane să fie expuse și îndepărtate din profesie? Soluția din Germania de Est, unde, după căderea zidului și reunificare, judecătorii din perioada comunistă au fost îndepărtați, este cea mai bună?

Cred că soluția germană ar fi dat o altă față României (a existat și punctul 8 de la Timișoara, soluție românească asemănătoare), dar ea ar fi trebuit aplicată nu doar în cazul magistraților, ci în mod generalizat, tuturor foștilor demnitari și colaboratori activi ai vechiului regim. În afară de asta, foștii magistrați sunt șantajabili pentru ceea ce au făcut pe vremuri. Și dacă și magistrații dovediți ca foști turnători sunt prin fruntea bucatelor, **aleși** de colegii lor, ce-ar mai fi se spus?

3. Considerați că și în prezent, în lume și în România, puterea politică exercită influență sau control asupra magistraților? În ce modalitate? Prin ce pârgii?

Nu știu cum e prin alte părți, dar sunt sigur că prin democrațiile mai cu tradiție încercările de influențare a justiției de către politicieni sunt mult mai rare, pentru că acolo politicienilor le e frică de magistrați și nu invers, ca la noi. Cred că traficul de influență, șantajul și corupția directă sunt cele mai răspândite metode de influențare a hotărârilor judecătorești sau a rechizitoriilor. Nu am dovezi concrete altele decât cele din media, dar în mod logic acestea sunt principalele mijloace.

4. Dacă ar trebui să vă adresați unei instanțe din România, pentru a vă ocroti un drept, ați avea încredere

în sistem, în general, și în judecător, în special? Există vreo diferență între ceea ce ar trebui să fie un judecător și ceea ce el este, în realitate?

Ca justițiabil, sunt obligat să mă adresez acestui sistem și să sper că voi intra pe mâna unui judecător imparțial și bine pregătit. Dacă aș putea alege, m-aș da pe mâna vreunui stabor țigănesc, mai sigur fiind că acolo nu prea funcționează pile, relații bani sau telefoane.

Magistratul ar trebui să fie un model de comportament civic, un om a cărui autoritate morală să-l facă respectat de comunitate mai mult decât puterea pe care o are. Cum poate judeca un judecător sau procuror corupt, bețiv, imoral sau escroc fapte asemănătoare ale altora? Poate pentru că nu este pedepsit pentru faptele proprii de către colegi, care nu o fac dintr-o rău-înțelegătoare solidaritate de breaslă. Nu știu dacă poate exista un judecător ideal în afara lui Dumnezeu, dar sunt sigur că un om care stă drept și-i poate privi în ochi pe toți cei pe care i-a judecat, are dreptul să-i judece în continuare. Dacă voi avea nevoie să fiu vreodată judecat, aș dori să apar în fața unui astfel de om, chiar dacă m-ar condamna.

5. Ce socotiți că ar trebui să facă membrii acestui corp profesional pentru întărirea independenței și sporirea încrederii publicului în actul de dreptate? Cum ar trebui să se comporte un judecător? S-a născut oare judecătorul ideal?

Nu știu ce s-ar putea face, cred că dumneavoastră știți mai bine, dar n-aveți încă forță suficientă sau destul curaj să va schimbați din interior. Sunt sigur că dacă ați încerca, lumea ar aprecia asta și ar fi alături de voi.